

1500- OCH 1600-TALENS
VISBÖCKER

UTGIFNA

AF

ADOLF NOREEN OCH HENRIK SCHÜCK.

II. BRÖMS GYLLENMÄRS VISBOK.

STOCKHOLM 1887
KONGL. BOKTRYCKERIET
P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Bröms Gyllenmärs visbok är en liten oktav, hvilken förvaras i Uppsala bibliotek, där den bär signum V 3. Bladens antal är 151, indelade i följande lägg:

1:sta lägget bestod från början af tolf blad, af hvilka bl. 1 användts till nedskrifvande af några latinska sentenser, vitnande om en föga odlad kunskap i romarspråket:

Possessor huius libri vocatur Brentius Olai Gyllen märs.

Si diligis deum non furare librum meum

Omnia dat dominus non habet ergoquus [?]

Si deus pro nobis quis contra nos

Nomen meum hic pono tamen laudare.....

Si quis queratur Brentius Olai G. M. vocat[ur].

Sum suetice natus Brentius Olai G. M. vocatu[s]

Non dominus est pacis ubi regnat lingu[a] loquacis

Escam fortectum si uis cum edere mecum

Dum tempus uenit vacca sua cauda querit

Gutta cauit lapidem non ui sed sepe cadendo.

Sic puer instruitur non ui sed sepe legendo.

Lepus parprata non est esca parata.

Bröms Gyllen Märs.

Baksidan är fylld af ett ornament. Bl. 2 har redan af den förste ägaren bortrifvits. Texten börjar således först å bl. 3, som därför af skrifvaren nummerats såsom sid. 1. Bl. 4, 5, 6, 7 hafva i senare tid gått förlorade. Hvilka visor som förekommo å dessa blad, synes af registret (jfr sid. 104, not 2 i den tryckta uppl.). Läggnet räcker till sid. 11.

2:dra lägget består af åtta blad och räcker till sid. 19.

3:dje lägget bestod af åtta blad, af hvilka de tre första redan från början varit bortskurna. Läggnet räcker till sid. 24.

4:de lägget består af åtta blad och räcker till sid. 32.

5:te lägget bestod af åtta blad, af hvilka det första redan från början bortskurits. Läggnet räcker till sid. 39.

6:te lägget bestod af åtta blad, af hvilka det femte från början bortskurits. Läggnet räcker till sid. 46.

7:de lägget bestod af åtta blad af hvilka det första och femte från början bortskurits. Läggnet räcker till sid. 52.

8:de lägget består af åtta blad och räcker till sid. 60.

9:de lägget bestod af åtta blad, af hvilka bl. 7 och 8 från början bortskurits. Läggaget räcker till sid. 66.

10:de lägget består af fyra blad och räcker till sid. 70.

11:te lägget består af åtta blad och räcker till sid. 78.

12:te lägget består af åtta blad och räcker till sid. 86.

13:de lägget består af åtta blad och räcker till sid. 94.

14:de lägget innefattar — om man så vill — hela återstoden. I själfva värkets består det dock blott af fyra blad, af hvilka de två första bilda fol. 94 och 95 och de båda senare arbetets sista blad (det allra sista dock ej medräknadt). I dessa blad äro arbetets återstående lägg inlagda.

15:de lägget består af fyra blad och räcker till sid. 100.

16:de lägget består af åtta blad och räcker till sid. 108.

17:de lägget består af fyra blad och räcker till sid. 112.

18:de lägget består af åtta blad och räcker till sid. 120.

19:de lägget är dubbelt. Det består af ett omslagsblad, nämligen fol. 120 och 135, och i detta äro två lägg inlagda. Det första består af sex blad och räcker till sid. 127, det andra af åtta och räcker till sid. 135.

20:de lägget består af sexton blad. Det räcker till registret, hvars båda första blad höra till det 14:de lägget och hvars tredje är i arbetet löst infästadt.

Det torde förtjäna att anmärkas, det i n:r 102 och följande visor verslinjerna äro skrifna hvar på sin rad och icke som i det föregående i oafbruten följd, så långt strofen räcker.

Handstilen i olika delar af handskriften är ganska olika, men torde likväl vara densamma hela arbetet igenom. N:r 103 och följande visor äro, af stilen att döma, visserligen skrifna senare än det föregående, men dock af samma hand. Skrifvaren har — som i den tryckta texten angifves — på en mängd ställen tecknat sitt namn **Bröms Gyllenmärs**, hvilket äfven återkommer på bakpärmens innersida.

Om denne **Bröms Olufsson Gyllenmärs** finnas ej många underrättelser. Af ättartaflorna ¹ framgår, att ättens älste kände medlem hetat Benkt Kärpling. Dennes sonsons son Anders Olsson Kärpling gifte sig med en dotter till Lasse Bröms, höfvidsman öfver Kalmar slott och stad. Deras son Olof Andersson Kärpling lär hafva tjänt till sjös och skall i okt. 1586 hafva adlats till Gyllenmärs. Genealogierna uppgifva vidare — troligen med orätt — att han affidit först 1638 ² vid några och

¹) Utom ANREPS bekanta arbete hafva här rådfrågats STIERNMANS *Svecia Illustris* (Ups. bibl.) och ÅKERSTENS samlingar (Kongl. bibl.).

²) Ej 1688 såsom genom ett egendomligt tryckfel uppgifves i båda upplagorna af GELJERS och AFZELII Folkvisor.

nittio års ålder. Hans son Bröms Gyllenmärs, hvilken af fadern ärfde egendomen Lagmanshaga i Västergötland, kan svårligen hafva födts efter 1600-talets början. Vid riksdagen i jan. 1627 tyckes han visserligen ej hafva varit närvarande, men han omnämnes likväl i adelns protokoll. Där finnes nämligen en lista på de adelsmän, hvilka blifvit »uttwalde till Capita Familie för hvar Ätt», och i denna förteckning återfinna vi Brömss Olufsson Gyldenmarss (Thams Riksdagsprotokoll, I, 15, 27). Vid riksdagen i dec. s. å. var han ej heller närvarande, men upptages bland dem, som »hafwa inthet låta excusera sig, ej heller hafwa någon laghligh förfall.» Han pliktfälles därför till femtio daler (Tham, I, 81). Under flere följande riksdagar upptages han egendomligt nog hvarken såsom närvarande eller frånvarande, men i matrikeln öfver den till 1632 års slut introducerade adeln förekommer »Gyldenmärs, Brömss Olufsson» såsom nr 103. Först vid riksdagen 1640 hade han personligen infunnit sig. Såväl då som vid riksdagen 1642 undertecknade han riksdagsbeslutet (Tham, III, 151, 280). Äfven vid riksdagen 1644 var han närvarande (Tham, III, 379). Sista gången, vi funnit honom omnämnd, är 1657, då han deltog i ett provinsmöte (Ridd. och Adels Riksdagsprot. VI, 225). Dödsåret är okänt.

För den, som vidare intresserar sig för Bröms Gyllenmärs' biografi, kan omtalas, att han ägt två lagböcker (B. 31 i Kongl. bibl. och L. 63 i Ups. bibl.), hvilka närmare beskrivas i inledningen till Schlyters uppl. af Christ. L. L. sidd. LI och LXVIII.

Den här aftryckta visboken skref han tydligen i yngre år, således antagligen före 1627. Af visbokens innehåll synes, såsom vi framdeles få tillfälle att uppvisa, att den skrifvits efter 1615. Dess datum torde således med sannolikhet kunna angifvas till decenniet 1615—1625. Orten var med säkerhet Västergötland.

Vid vårt aftryck af texten hafva vi följt samma principer som vid utgifvandet af **Harald Oluffsons visbok** (se ofvan s. 4). Handskriften **haf** (**haff**) hafva vi här liksom i Harald Oluffsons visbok återgifvit med **hafuer** (**haffuer**). Emellertid visar en närmare granskning af de ställen, där ordet här förekommer fullt utskrifvet, att det oftare har formen **hafver** än **hafuer**, hvarför det ock borde hafva af oss upplösts på det förra sättet. — Ett obetydligt tryckfel hafva vi att påpeka: sid. 119, strof 8, i det följande står **förgöra**, hvilket efter våra utgifningsprinciper bör vara **förgöra**.

Till docenten Lundell hafva vi att framföra ett hjärtligt tack för synnerligen värksamt biträde vid korrekturläsningen.

1.

Een skön wisa.

1

- 1 **H**ar Pädhar går på gården,
krusat hafuer han håår,
gåår han för sin föster mor,
lären i migh godh rådih,
mädh siön tager så månghen.
- 2 **J**nthe skalt tu på landhet döö,
eÿ heller blifua slaghen i krÿ,
vachta tigh vell för bölian blå
hun krencker titt ongha lif.
m: s:
- 3 **S**nechan ligher på landhet,
gräset vndher henne gror,
then ther icke af landhet¹ drager,
tienar icke sin herre i tro,
med s.
- 4 **N**är som the komme sikh mit på sundh,
bölian bordhe at slå,
kan skrefthä sikh för sin stÿreman,
han kunne eÿ presten nåå.
- 5 **T**het var tå har pedhar,
han faller på sin knä,
och så gorde han sit skrefter måll,
alt för tet segel trä,
med siön tager så mongen².

1) Hdskr. har lan dheth.

2) De två sista bokstäfverna otydliga.

[1 b]

Röfua^t hafuer iagh kiörcker,
klåstter hafuer iagh brent,
så mången är then stolziungfru
iagh hafver med ordhen krengt,
m. s. t. s. m.

6

Läckat hafuer iagh encker¹,
suecket hafuer iagh möö,
thet kom aldri vthi minn hugh
iagh skolle på siön dödh,
med siön tager så mång

7

Kommer här noghen till landet
min mödher spörgh efter migh,
sigh iag tienar på frammande land,
så sörgher hun inthe migh,
m s t

8

Kommer här noghen till landhe,
min Fästemöö spörgh efter migh,
sigh iagh leggher på hafzens grund
om hun vil giftha sigh.
m. s. t. s. m.

9

Finis *τελος* Endhe
Gudh oss sin nådhe sendhe.

BRENTIUS OLAI
Gyllen märs.²

¹) Bokstafven e osäker.

²) Härefter fattas fyra blad, som enligt det i slutet af hdskr. förekommande registret innehållit fyra visor: O herre frelss mig och dööm min (fol. 2), Jagh arma bedröfvadhe barn (fol. 2), Jntit i verdena så dyrebart är (fol. 4), Vÿ tacke tig o herre christ (fol. 5). Nederst till höger på s. 1 b står Jagh (öfverensstämmande med början på s. 6) öfverstruket och däröfver skrifvet Then.

2.¹

En löstigh Wisa.

6

1 **I**agh will megh herren gudh lofva,
I som alla mina sündher bär,
 af troo och all förmågghan,
 til honom mitt hiarta står,
 hans Nampn tå vill iagh skrifva,
 och (bära) bära in till min dödh,
 han kan min sündh för drifua,
 och frelsa migh af all nödh.

2 **G**udh lathe migh thet lära,
 thet iagh eÿ sielfver kan,
 hans nampn bör hedher och ära,
 vtaf bådhe quinna och man,
 gudh gifue migh thet i sinne,
 at tiena min Frelsare godh,
 huat heller iagh är vthe eller inne
 han stÿrcke mitt sorghefulle modh.

3 **H**an licknas vedh solan klara,
 som skin öffuer verdhen all,
 hans nådh är vpenbare,
 iagh gifuer migh honom i volldh,
 han kan min sündh vtt slöckia,
 thet hafuer iagh funit medh migh,
 min tienst vill iagh tigh reckia,
 o iesu thet lofuar iagh tigh.

[6 b]

4 **A**lle änglar och himmilske skare,
 the tiena tigh ganska när,
 på tit budh tagha the vara,
 och göra huat tigh är kiärt,
 gudh sate tig af nådhe,

¹) Ursprungligen utgjorde denna visa hdskr:s n:r 6; se noten å föreg. sida.

allt medh sin höggra handh,
och badh tigh stÿra och rådha,
titt folk öffuer all landh.

När iagh mondhe mot tigh brÿta,
medh tancker gerningar eller ordh,
så lath migh tin pina åt nÿtia.
för migh tu follest hafuer gort,
iagh bedher tigh för tin undher,
tu var migh inthe vredh,
iagh sÿndar i alla stundher,
mina sÿnder göra migh ledh.

5

Jagh är i sÿndh unfånghen,
af min modher thet är vist,
i sÿndhen hafuer iagh gånghet,
tÿ må iagh vara tÿst,
min brist vill tu för låtha,
som machten hafuer i våldh,
iagh är nu stadher i våde,
alt bådhe till lif ock siäll.

6

Nu flÿr iagh till tin nådhe,
och gifuer migh tigh i våldh,
tu moste öffuer migh rådha,
alt bådhe till vatn och landh,
then stundh iagh är i lifve,
iagh tröster migh vedh tin kraft,
hos tigh lÿster migh blifua,
till tig står all min acht.

7

Så lenghe iagh skall nu varda,
på thenne versens öö,
af tigh vil iagh begära,
at mina sÿndher måtte bört döö,
thet sker alt med tin pino,
och medh tin heligh andh,
när han med nådher sina,
han för nÿar vårt hiartha och andh.

8

9 **O** iesu morghen stierna,
 tu alt som sötast lucht,
 iagh vil tigh prisa så gerna,
 o tu min velsingnadhe¹ frucht,
 min sach tu väll nämner,
 när iagh för domen står,
 som guldh och ädla stenar,
 och lekamen som solen klar.

10 **O** iesu liffsens herre,
 huat iagh tigh nu badh,
 at tu ville hos migh vara,
 så våre mit hiartha glat,
 och gif migh nådher tina,
 när iagh aff somna skall,
 Frels migh från helfvets pino,
 för migh i himmelens sall,

[7b]

Amen. Finis.

3.

1 **S**uenden han lecker skafftauel öfuer bordh,
 den sommer långhe dag,
 dätt gordhe han för then stolsiunghfru²,
 som honom bäst behaga,
 nu länges migh till min iungfru.

2 **M**it uppå media gårdhen,
 där axla han sin skin,
 och så går han uthi frustufun in³,
 för foster modher sin,
 nu länges migh till min.

1) Hdskr. har velsngnadhe.

2) Hdskr. har möjligen -fro.

3) I hdskr. öfversuddadt, möjligen oafsiktligt.

8 Hören i och kiära foster modher, 3
 i lären migh godh rådih,
 alt huru iagh skall then stolziungfru få,
 För uthan spåt och hån,
 nu lenghes migh till min iungfru

Lät tu tigh ädliga håfklädhe skära, 4
 i roser och lelior,
 och tu spar icke det rödha ¹ gull,
 gör iungfruan til vilie.
 nu lenges m.

Lät tu tigh ädliga klädher skära, 5
 lät springha tin häst,
 och ther tu ser frugher och iungfruer ridha,
 thit ridher tu alra helst.

Hiorthen han löper i haghan, 6
 han kastar sin ben,
 och huilken som skall sigh en iungfru trolofua,
 han vardhar icke sen,
 nu lenghes migh till min

Hiorthen han spelar i haghan, 7
 han kröcker sin halz,
 och huar tu findher en fultro ven,
 tu vardhar honom icke falsk.
 nu len:

τελος Finis Endhe
 gud oss sin nådhe sendhe.
 Amen.

1) Hdskr. har rødha.

4.

En löstig wisa.

[8b]

- 1 **A**ldri så iagh blomstret groo,
om sommerens tidh,
alth sedhan iagh sågh i dansen trådha,
så vent itt vif
- 2 **H**erre christ gifue at i voren min,
iagh vil edher ära öffuer alla them,
som solen öfuer skin.
- 3 **W**elen i migh ära öffuer alle tem
som solen öffuer skin,
i riden vthi min Fadhers gårdh,
och beden om migh.
- 4 **J**agh haßuer warit i edhers fadhers gårdh,
han sadhe migh neÿ,
skön iungfru tagher orloff vtaf edher sielf,
och fölier bort migh,
- 5 **T**agher iagh orlof vtaf migh sielf
och fölier bort tigh,
och när som vÿ komme på frammandhe landh,
så suicker tu migh.
- 6 **E**dher sätier iagh min höggre handh,
i panthe,
at thet kom aldri vthi min hugh
eller tanka,
- 7 **S**etia vil iagh edher min höggra han,
i vadhe,
at thet kom aldri vthi min hugh
eller tale.

Ty huileken som kastar en sten i vatn, 8
 han siuncker ther ner,
 och huileken som mister sin fultro ven,
 han blecknar ter uedh,

Huileken som kastar en sten i vatn, 9
 han siuncker til grundh,
 och huilken som mister sin fultro ven,
 hans iarthä görs tunggh.

τελος finis ende.

5.

Alla mina sorggher, 1
 trådher iagh undher min Fott,
 thes mera iagh nu sörgher,
 thes mindre är min bott,
 thet haffuer iagh bådhe hört och sport,
 at sorghen är then varsta sött
 lät sorgen fara.

[9b] **J**agh haller thet för en dåre, 2
 som vidha fördhe sin ordh,
 thet kostar hans hedher och ära,
 ehuar han sether öffuer bordh,
 thet iagh tencker mädhan iagh tigher,
 thet ingen effther migh seggher
 lät sorgen Fara.

Jagh skall lära skrifua, 3
 i varden ther iagh är,
 anghest och sorgh fördrifua,
 bådhe Fierran och när,
 itt hiarthä som är döggher fylt,
 ther är bätre än sölf¹ och guldh.
 lät s. f.

¹) Hdskr. har solf.

4 **T**u skalt tigh vel betenckia,
 när huem tu sether tigh nedh,
 han achthar tigh falskeligh senckia,
 thet är så klafarens sedh,
 månghen reckia till migh sin halz,
 hans hiarta¹ tencker doch inthe falst.
 lät s. f.

5 **H**uar klafaren ser en pigha,
 snackia vedh en suen,
 han hafuer så möcket² at sigha,
 han segher hun sofuer hos dhen,
 velle huar man tenckia medh siagh,
 så taladhe ingen illa om migh.
 lät sorghen fara

6 **H**uar korpen ser en åthel,
 begynnar han klöncka,
 när klafvaren ser tu såtta,
 begynnar han stancka³,
 För skal klafvarens hiartha bresta
 för än iagh skall min kiaraste mistha,
 lät sorghen fara

10

7 **H**erre christ signe hennas vngha liff,
 och så hennas godha blo,
 ehuar hun är i vardhen till,
 hun är mig althi godh,
 ehuar hun är hun tencker på migh,
 (så) hielphe migh gudh så gör iagh ighen,
 lät sorghen fara.

τελος.

Finis Endhe.

1) Hdskr. har **hiart** med ett streck öfver t (i slutet af raden).

2) Hdskr. har **mocket**.

3) Hdskr. har snarast **stanckæ**, ehuru æ annars ej förekommer.

6.

Min ungdoms tidh skall endas nu, 1
 min glädhe och min sorgh,
 min Fatigha siel ifrå mit lif,
 och til en annan borgh,
 min lifztidh eÿ lengher vara må,
 ty hun är suagh och mosthe gå,
 alt så en enda¹ Få.

[10 b]

Hun mosthe fara sin vegh så långh, 2
 min siel i frå mit lif,
 mit lifz sorgh fult i grafven laght²,
 ifrå then verzligh kif,
 alth som thet aldri varit har,
 och aldri mera komma så,
 sin modhers lif i frå.

Far vel o verdh, Far vel o verdh, 3
 iagh mosthe förlåtha tigh,
 när³ tigh hafuer eÿ tröst mär⁴,
 iagh loster ifrå tigh,
 frå tigh mosthe iagh skilias nu,
 ighen leghas min öghen tu,
 thet klaghar iagh än nu.

Eÿ klaghar at iagh skelias skall, 4
 Från sköna verdhen nu,
 allena mit hiartha sorgha fulth,
 för en skön Junghfru,
 eländigh iagh förlåthen är,
 för then migh är af hiarthat kiär,
 för then iagh sorghen bär.

1) Sista bokstafven otydlig i hdskr.

2) t är mycket otydligt och därför osäkert (i slutet af raden).

3) Hdskr. har kanske när.

4) Hdskr. har snarast æ med två prickar öfver.

5 **H**un är migh härsk utaf all min skul,
 thet klagbar iagh gudh allena
 doch är iagh henne af hiarthat hul,
 Gudh vetth vel huem iagh menar,
 om henne faller then sorghen till,
 at iagh kommer i dössens v ¹,
 eller hun för glädhen sin. 11

6 **T**henna visa iagh dichtet har,
 när iagh skilies från er,
 iagh beder edher hafuer vel i acht,
 huat i senast medh migh,
 ett troghet hiartha migh lofuat har,
 och trösta migh så vpenbar,
 som iagh edher egghen war.

7 **G**udh lathe edher lefua karsk och sundh,
 ther före min stolsiungfru,
 thet önskar iagh edher af hiartaus grundh,
 till förut så vel som nu,
 gudh lathe migh eÿ betre Fä,
 än althi troligha önska så,
 iagh skelies nu her ifrå.

τελος Finis endhe,
 gudh oss sin nådhe sendhe
 amen.

Brems olzon är mit nampn,
 migh till hedher och inghen skam,
 thet nampnet blef migh i dopet gifuet,
 och sedhan i lifzens bock in skrefet ².

1) resten af ordet utsuddad; öfver raden är, troligen af samma hand, skrifvet VO.

2) Hdskr. har möjligen -it.

7.

[11b]

O lönligh sorgh huat tu äst tungh, 1
 huat tu äst tungh att bära,
 tÿ görss¹ migh tidhen och stundhen så långh,
 för gudh skall iagh migh klagha.

Mit hiartha haffuer sikh en ven vt valth, 2
 i vardhen huar hun kan wara,
 i ordh och tall tå är hun from,
 till hendhe står all² min begäran.

The Falske klafvare gå ther om, 3
 the vela oss bådhe åtskielia,
 iagh hopas till gudh i himmelrick,
 thet sker alt *efter* hans wilie.

Tÿ verdhen är Ful medh falsekhet.³ och sueck, 4
 thet hafuer iagh offta förnummit,
 så vel i blan fatigh, som i blandh rick,
 huar skal mandh en troghen ven Finna.

12

Tÿ thet är inghen i verdhen till, 5
 som vet (hu..⁴) af⁵ sorgen klaghan,
 för vthan then som henne bär,
 hun tuinghar honnom näther och daghar.

Jagh är alth som en lithen fughel, 6
 som seter på lelie quisthe,
 så långht i frå bÿ, så högt vndher skÿ,
 gudh nådhe then sin macka bort mesther.

1) Hdskr. gorss.

2) Utsuddadt och därför osäkert.

3) s är osäkert.

4) De två sista bokstäfverna osäkra i följd af öfverstrykningen.

5) Skrifvet, troligen af samma hand, öfver raden i högra kanten af det öfverstrukna hu..

- 7 **J**agh är alth som en lithen Fisk,
som semmer på hafsens grundhe,
när andra små fiskar gå till leckz
så ypas min sorgh marghe lunde.

8.

En skön wisa.

- 1 **L**off ära och pris
ske gudh i euighet,
som först skapthe man
och sedhan quinna,
och gaf tem till samman
- 2 **A**ff adams reben,
skapte gudh en iungfru ren
och sådhe til them så,
i skolen bådhe tuå
Effter huar annen stå.
- 3 **R**ett aff en san kerleck,
och så gudz frucktan medh,
skall man sigh til giffua,
och samman lefua,
effter gudz ordh och lägh.
- 4 **S**å som et kiöt och blodh,
efther gudz velie godh,
medh möcken fromma,
medh barn och blomma,
wthi all arlighet.
- 5 **G**udh skeckie det så,
at iagh tå kunne få,
medh ära och dygh,

[12 b]

thenn hiartans fröggh,
mit Hiartha är till bögdh¹.

Vthi allen stundh,
och rät af hiartans grundh,
vil iagh latha see,
och henne bethe,
min hiartans kerlighet.

6

Thet gudh för ser,
det veserligha sker,
och är thet teras velie,
kan inghen åt skelia,
huem gudh thel fogha well.

7

13

Mit vppå thet bergh,
fick iagh en hiartans sorgh,
Tÿ migh blef vpenbar,
hure hanlat var,
thet bant mit hiarta hart

8

Vndher ypen skÿ,
alth vthan för bÿ,
skref² begez (vårt) theras³ nampn,
med eglien håndh,
thet sågh både quinna och man.

9

Nu är thet gâth⁴,
som iagh hadhe icke trot,
tÿ iagh försan
achtet blifva tin man,
och hiartans besthe ven.

10

Deth är en hiartans gråt,
at vÿ skole skelias åt,

11

1) h är osäkert. Möjligen har hdskr. här t.

2) Hdskr. har möjligen skrif.

3) Skrifvet öfver det utstrukna vårt.

4) Hdskr. har gath eller möjligen gotth.

som velia tel samman,
medh lust och gamman,
at elska huar annan.

12 **S**tor hemligh sorgh iagh bär,
för edher min hiarteligh kiär
i thet som är vist,
iagh hafver edher mest,
thet vet vel iesum christ.

13 **O**m verdhen än ¹ så stor,
omvendes medh et ordh,
skal iagh aldri
för gätha tigh,
för tin benegenhet.

[13b]

14 **N**u endas thet så,
thet skolen i för stå,
thet iagh förvest,
befaler edher christ,
för vtan noghen lest.

τελος. Finis Ande

1) Skrifvet öfver raden ock, som det tyckes, med annat bläck.

9.

En löstigh visa.

Begåfuat medh all dygdh, 1
 ästu min hiartans kiära,
 tu äst och all min frögh,
 titt iufligha omgenghe,
 önskar iagh hos migh så lenghe,
 mit hiartha är till bögdh¹.

Af suchan och af² tränektan stor, 2
 mit hiartha aff stor plågha,
 uthi min leckamen bor,
 medh elendeghet betaghen,
 medh kerligh³ änslan slaghen,
 ther till mit hiartha trår⁴.

14 O at thet mothe ske, 3
 at vÿ klafvarens tungha,
 till hopa finghe se,
 Att han bespotten⁵ finghe,
 och så mädh blÿgdh afginghe,
 sigh sielf till skam och we.

Rÿgha doch icke tigh, 4
 halt Fast⁶ ten tro och lofuen,
 som tu hafuer lofuat migh,
 then kierligh som iagh dragher,
 och iagh nu för tigh klagar,
 vell iagh röia för tigh.

1) Hdskr. har bogdh.

2) Utsuddadt.

3) Hdskr. har möjligtvis kerlegh.

4) Osäkert. Ordet har af skrifvaren utsuddats och sedan ånyo dit-skrifvits.

5) Hdskr. har be spotten.

6) Hdskr. har falst.